

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 148

Text: Mt 21, 12 – 17 *Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, převrácet stoly směnárnicki i stánky prodavačů holubů; řekl jim: "Je psáno: 'Můj dům bude zván domem modlitby', ale vy z něho děláte doupe lupičů." I přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí a on je uzdravil. Když velekněží a zákoníci viděli jeho udivující činy i děti volající v chrámě "Hosanna Synu Davidovu", rozštěpali se a řekli mu: "Slyšíš, co to říkají?" Ježíš jim odpověděl: "Ovšem! Nikdy jste nečetli: 'Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu'?" Opustil je a vyšel ven z města do Betanie; tam přenocoval.*

Text o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma na oslátku je tradiční perikopa na první adventní neděli. Píše se tam, jak zástupy, lemující Ježíšovu cestu, skandují: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.“ Představte si tu úžasnou atmosféru mezi lidmi, kteří už měli dost nekonečného čekání na Spasitele. A tak stačilo, aby Ježíš osedlal osla, a natěšení lidé najednou plní ulice, mávají ratolestmi a skandují hesla o Mesiášovi. Neunáhli se trochu? Nenechali se zmanipulovat? Nebudou za třicet let zklamaně naříkat, že to bylo všechno zbytečné?

My věříme, že nebylo. Ono to totiž tím palmovým průvodem neskončilo. Navíc ten popěvek o Synu Davidovu byl natolik chytlavý, že si ho později v Jeruzalémském chrámu prozpěvovaly i děti. Což o to, někde venku na cestě se to ještě snese. Ale ve svatostánku? V Hospodinově chrámu? Není to znevážení, znesvěcení svatého místa? Velekněží a zákoníci se nad tím pohoršují. Proč? Ne, jim nevadí děti v chrámě. Vadí jim, že děti spontánně provolávají něco, čemu ještě nemohou rozumět, nemohou vědět, o co tady jde. Že provolávají to, co někde od někoho zaslechly a bezmyšlenkovitě to opakují. A kdo za to může? Ježíš z Nazareta. To on zinscenoval podle Zachariášova proroctví ten groteskní průvod s oslem a palmovými ratolestmi. Pro dospělé, kteří se toho happeningu zúčastnili, budiž, dá se to pochopit, že je to legrace. Ale děti? Vždyť ty to mohou vzít vážně! A mohou začít opravdu věřit, že Ježíš je Mesiáš. A tak zákoníci jdou za Ježíšem se slovy: „Vidíš, co jsi způsobil? Slyšíš, co říkají? Teď je na tobě, abys jim vysvětlil, že to tak není. Že to byla jen taková hra. Jinak z toho ještě vznikne nové náboženství!“

Velekněží a zákoníci správně cítí zodpovědnost za čistotu židovské víry a učení. Jistě lze o leccčems diskutovat a farizeové také s Ježíšem o kdečem diskutují. Ale nekontrolovaně pustit mezi nevzdělané lidi a mezi naivní mládež, že Mesiáš už je na cestě, nebo že je nedejbože za dveřmi, to už je přes čáru. My se snažíme to náboženství jakž takž držet pohromadě, snažíme se lidem vysvětlit, že jdeme sice správnou cestou, ale že to Boží království hned tak nebude, a že to ještě nějakou dobu potrvá, než nastane ten vytoužený mesiášský věk radosti a pokoje. A ty, Ježíši, necháš klidně lidi skandovat: „Už je to tady!“ Velekněží a zákoníci jsou vzteky bez sebe: „V žádné zemi, v žádné zemi, ani v izraelské ani v pohanské neexistuje to, aby patnáctileté děti určovaly, kdo je Syn Davidův a na koho se má volat Hosana! A to se bohužel stalo!“

Načež jim Ježíš odpověděl: „Ovšem! Nikdy jste nečetli: 'Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu'?“ Ježíšova lehkovážnost zákoníky děsí. Kdyby aspoň řekl: „Nejsme děti.“ Ale on jakoby nám děti dával přímo za vzor. A to jsme ještě nečetli Lukášovu verzi, kde namísto o dětech, mluví dokonce o kamení, které by muselo chválit Boha, když by to nedělali lidé. Radovat se z příchodu Božího království jako malé děti z dárků, to je podle zákoníků a velekněží předčasné. I tady v Česku se na vás lidé divně dívají, když někde projevíte nezřízenou radost a nadšení namísto všeobecné skepse a nabručenosti. Dívají se na vás pohrdavě jako

královna Míkol, která z okna pozorovala Davida křepčícího před truhlou smlouvy a před Hospodinem. I ona to pokládala za znesvěcení svatého obřadu. Ježíš ale skandující děti a zpívající mládež v chrámě před veleknězi hájí.

Podle Ježíše, znesvěcením chrámu není to, co v něm dělají děti, ale co v něm dělají dospělí. Ježíš nesnese v chrámu směnárníky a prodavače holubů a jejich stoly převrací. Co jim na nich tak vadí? Vždyť oni tam nejsou jen tak pro nic za nic. Oni udržují náboženský provoz. Zajišťují směnu peněz pro chrámovou pokladnici. Zajišťují oběti pro snadné obětování, řeší církevní marketing a strategii financování. Ale to je právě to, co Ježíšovi vadí. Právě proto je Ježíš vyhání. Smyslem chrámu není zajišťovat a udržovat církevní provoz. Smyslem není poskytování náboženských služeb, udržování náboženských tradic či uspokojování náboženských potřeb. Není-li chrám Hospodinův místem modliteb, chval a právě toho, co v něm provádějí děti, když se spontánně radují, pak k čemu je církev? Proč zajišťovat její provoz? Proč vodit děti do kostela? Abychom je pak napomínali, že vykřikovat v kostele se nehodí? Velekněží a zákoníci radí Ježíšovi: „Napomeň je.“ Ale Ježíš namísto toho cituje Písmo: „Nikdy jste nečetli: `Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu?`“ Když to nevadí Pánu Bohu, tak proč by to mělo vadit nám? Pána Boha mají chválit všichni a všechno, každý svým způsobem. Jinak chválí Hospodina děti, jinak ho chválí příroda, jinak ho chválí zvířata. Žalm 148 to dotahuje pro nás až nepředstavitelně daleko: „Ze země at' chválí Hospodina netvoří a všechny propastné tůně, oheň, krupobití, sníh i mlha, bouřný víchř, který plní jeho slovo, horstva a všechny pahorky, ovocné stromy a všechny cedry, zvěř a všechna dobytčata, plazi, okřídlené ptactvo, králové země a všechny národy, vladaři a všichni soudci země, jinoši i panny, starci i mladí. At' chválí Hospodinovo jméno!“ Nezapomeňte na ten žalm, až bude venku psí počasí, že každý chválí Hospodina, jak umí a jak je mu to vlastní. I bouřný víchř plní jeho slovo, říká žalmista. Že ten víchř z toho nemá rozum? To kolikrát nemají ani děti, ale ani dospělí. Prostě se jen radují jako zástupy mávající palmovými ratolestmi k počtě přicházejícího Krista. A ta radost z Hospodina je jejich síla.

Bratři a sestry, církev je různá. Někde více promyšlejší financování mrtvých sborů, jinde nechají děti provolávat „Hosanna synu Davidovu.“ Která cesta má větší smysl a naději, to nechám na vás. Jako dospělí máme tendenci všechno přepočítávat na peníze. Jenže mám za to, že i nám Ježíš ty stoly brzy převrací. Život církve nespasí peníze, nýbrž Spasitel, Syn Davidův. A to tehdy, když se i my staneme Božími dětmi, jež si radostně prozpěvují: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.“

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, jsme tvými vítáči, i když to mnohé poboršuje, že přijíždíš jen na oslu. Dej, at' si nenecháme zkažit radost a oslavujeme tvůj příchod.*

Přímělná modlitba: *Prosíme, Pane, za tento čas, za toto adventní období, at' je dobou pokoje, klidu a míru ve světě, v naší zemi, v našich domovech i v našem srdci. / Prosíme tě, Pane, utiš naši roztěkanost k tichému rozjímání nad tvým slovem, nad svým životem, nad tebou, našim Bohem. Prosíme za lidi, kteří dobánějí úkoly v práci, kteří se nedokážou zastavit, kterým advent nic neříká, s kterými to ani nebne, kterým je to jedno. Prosíme, aby tvé slovo uzdravovalo, vlévalo radost a pokoj do srdce a nový život do těla církve. Ty jsi, Pane, Spasitel, vysvoboditel, vykupitel. Projev svoji spásu mezi námi mezi námi. Amen.*